

Arrest

nr. 42 904 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 3 juli 2008.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Tsjechisch staatsburger van Roma origine, diende op 19 augustus 2002 een eerste asielverzoek in bij de Belgische autoriteiten. Dit verzoek werd op 19 oktober 2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf vanwege het Commissariaat-generaal.

Dezelfde maand nog keerde u terug naar Tsjechië waar u in 2003 werd aangevallen door de politie. U diende te worden opgenomen in het ziekenhuis waar u gedurende twee weken diende te verblijven. De dokter stuurde de medische attesten door naar de politie. U diende een klacht in bij de politie waar u de belofte kreeg dat er een bestraffing zou volgen. Er vielen echter geen ontslagen.

Drie maand later werd u opnieuw aangevallen. Deze keer door de zoon van een persoon die u tijdens het communisme omwille van uw democratische overtuigingen sloeg. De zoon werd ondertussen agent. U diende een klacht in bij de stadspolitie maar kreeg te horen dat u de stad diende te verlaten.

Omdat u met de dood was bedreigd, wendde u zich niet tot de staatspolitie. U richtte zich evenmin tot de rechtbank omdat u niet over de nodige bewijzen beschikte aangezien deze door het ziekenhuis naar de rechtbank werden gestuurd. Sindsdien werd u nog regelmatig geslagen. In 2004 werd u uit uw woning gezet omdat u de huur niet kon betalen en er niet woonde. In februari 2005 werd u een laatste keer geslagen. U kreeg te horen dat u het land diende te verlaten hetgeen u op 5 mei 2005 deed. De volgende dag kwam u aan te België waar u op 9 mei 2005 een asielverzoek indiende.”
Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal moet worden geconcludeerd dat uit deze verklaringen blijkt dat uw vluchtmotieven niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Er moet in dit verband vooreerst worden gewezen op de mogelijkheden tot het inroepen van bescherming van de autoriteiten die u naliet te gebruiken.

Zo diende u na het eerste incident een klacht in bij de staatspolitie die naar uw verklaringen niets ondernam (CGVS, p.6).

Uit uw verdere verklaringen over deze klacht blijkt echter dat u helemaal niet op de hoogte bent van de resultaten van deze klacht en u er enkel vanuit ging dat er niets werd ondernomen omdat de daders niet werden ontslagen (CGVS, p.8). Er kan echter worden gesteld dat een ontslag niet noodzakelijk het enige middel hoeft te zijn om personen die binnen politiediensten fouten begaan te bestraffen. Aangezien u zich niet verder informeerde naar de resultaten van de klacht is het onmogelijk te beoordelen of de daders al dan niet werden bestraft.

Ook naar aanleiding van latere incidenten let u na om voldoende pogingen te ondernemen om uw problemen met de betrokken agenten via een klacht op te lossen.

U beweerde voor het Commissariaat-generaal immers dat u zich, nadat u de stadspolitie contacteerde naar aanleiding van het tweede incident, niet tot de staatspolitie of de rechtbank wendde in verband met uw problemen (CGVS, p.8).

Over de redenen hiervoor stelde u dat uw belagers u met de dood hadden bedreigd, dat uw voor een klacht bij de rechtbank bewijzen nodig had en dat u zich niet meer tot de staatspolitie wou richten omdat ze op een eerdere klacht niet hadden gereageerd (CGVS, p.7 en 8).

Over de resultaten van de eerste klacht moet nogmaals worden gesteld dat uit uw verklaringen niet ondubbelzinnig kan worden afgeleid dat er op uw klacht niet zou zijn gereageerd aangezien u niet op de hoogte bent van de eventuele gevolgen ervan voor de daders (CGVS, p.8). Inzake een mogelijke klacht bij de rechtbank moet worden gesteld dat deze niet noodzakelijk hoeft vergezeld te zijn van bewijzen inzake de aangeklaagde feiten en dat dit dus geen belemmering kan zijn voor het inroepen van de hulp van deze instantie.

Na het voorgaande kan er worden gesteld dat u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst, Tsjechië, niet heeft uitgeput en er in uw hoofd niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het door u voorgelegde paspoort houdt geen enkel verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven en kan bijgevolg niets aan bovenstaande conclusie wijzigen.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tot voortzetting van 3 juli 2008 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zowel zijn initieel verzoekschrift van 15 maart 2006 als in zijn verzoekschrift tot voortzetting van 3 juli 2008 wijst verzoeker er op dat hij geen enkele tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd.

Hij houdt staande dat hij geen bescherming kan krijgen van de politiediensten in zijn land van herkomst niettegenstaande hij hiertoe de nodige stappen heeft ondernomen.

Hij herhaalt in dit verband zijn relaas dat hij klacht heeft neergelegd bij de staatspolitie maar dat er geen onderzoek zou gevoerd zijn, dat hij naar aanleiding van andere incidenten geen klacht heeft neergelegd “omdat het toch geen zin had” en dat hij niet naar de rechtbank is gegaan bij gebrek aan bewijzen.

In zijn verzoekschrift tot voortzetting van 3 juli 2008 voegt hij hieraan nog toe dat *“de asielaanvraag van verzoeker wordt afgewezen zeggende dat deze bedrieglijk zou zijn”* en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een verwijzing naar een tegenstrijdigheid niet volstaat om te oordelen dat de asielaanvraag bedrieglijk is. Verzoeker besluit dat *“er geen redelijke verhouding is tussen de aangehaalde tegenstrijdigheden en de afwijzing van de asielaanvraag wegens bedrieglijke aanvraag”*. Verzoeker vraagt om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen en hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending *“van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen”* (zie het verzoekschrift van 3 juli 2008, p. 2) niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel te kennen geeft dat hij *“voldoende heeft aangeduid dat hij geen bescherming kreeg van de staatspolitie”*, maar dat hij geenszins de motivering in de bestreden beslissing weerlegt. Hij beperkt zich tot het ontkennen van de vaststellingen van de

Commissaris-generaal, het nogmaals herhalen van zijn asielmotieven en het opwerpen van gevolgtrekkingen die geenszins hun weerslag vinden in de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoeker beweert dat hij in zijn land werd aangevallen en afgeranseld door politieagenten. Agressieve daden van individuele politieagenten kunnen echter niet worden gelijkgesteld met vervolging en/of het toebrengen van ernstige schade door Staatsorganen. Verzoeker moet aantonen of aannemelijk maken dat de Staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade veroorzaakt door zijn aangestelden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts zeer minieme pogingen heeft ondernomen om bescherming te krijgen tegen de agressie van enkele agenten in zijn land. Dergelijke handelwijze volstaat niet om het voorgehouden in gebreke blijven van de overheid om bescherming te verlenen, aannemelijk te maken. Zijn argument dat *“het toch geen zin had”* om klacht neer te leggen, is een uiterst voorbarige conclusie die zijn tekortschieten niet herstelt. Bovendien stelt de Raad ook vast dat verzoeker in zijn verzoekschriften geen verweer voert op de vaststelling van de Commissaris-generaal dat hij niet geïnformeerd heeft naar de resultaten van de -twee- klachten die hij in 2003 beweert te hebben ingediend. De Raad meent nochtans dat van iemand die beslist omwille van bepaalde problemen zijn land van herkomst te moeten verlaten, enige interesse mag worden verwacht in de evolutie en afloop van deze problemen. Het manifest gebrek aan interesse keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verzoeker brengt aldus op geen enkele manier bewijzen of aanwijzingen aan van de beweerde onwil van de autoriteiten om hem bescherming te verlenen in de zin van artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad stelt ten slotte vast dat het verzoekschrift tot voortzetting van 3 juli 2008 verwijst naar tegenstrijdigheden die de bestreden beslissing tegen hem aanvoert en poneert dat zijn asielaanvraag werd afgewezen om reden van bedrieglijkheid. De bestreden beslissing maakt integendeel geen enkel gewag van tegenstrijdigheden en wijst de asielaanvraag van verzoeker niet af omdat deze bedrieglijk is, maar omdat verzoeker de mogelijkheden om bescherming te bekomen in zijn land van herkomst, niet te baat heeft genomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen. Van hem wordt derhalve de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet erkend, noch wordt aangenomen dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van voormelde wet, wordt aldus verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE